

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **M. Š.**, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, č. j. 484/2011-OT-OSV/4,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou k Městskému soudu v Praze dne 4. 6. 2012 a následně přikázanou usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 9. 2012, č. j. Nad 68/2012-19, z důvodu nutnosti Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, č. j. 484/2011-OT-OSV/4, (dále jen „napadené rozhodnutí“) jímž žalovaný nevyhověl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2011, č. j. Spr 2964/2010 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím Městský soud v Praze částečně odmítl žádost žalobce ze dne 21. 10. 2009 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 274/2008 Sb. (dále jen „informační zákon“) formou zaslání kopie rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 16 Co 188/2009 – 46, ze dne 30. 06. 2009 (dále jen „poskytnuté rozhodnutí“), a sdělení o tom, kdy rozsudek nabyl právní moci.

Žalobce po podrobné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení o jeho žádosti o poskytnutí informací včetně soudního přezkumu předchozích rozhodnutí a uplatněných prostředků na ochranu proti nečinnosti vymezil tři žalobní body podané žaloby. Především namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je zmatečný a obsahuje nadbytečné údaje. Výrokem totiž byla odmítnuta jeho žádost o poskytnutí informace v části textu požadovaného rozhodnutí, „*kteřá uvádí informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osoba osobní údaje, konkrétně datum narození a adresu bydliště žalobce*“. Protože v poskytnutém rozhodnutí bylo znečitelněno pouze datum narození a adresa bydliště žalobce, není srozumitelné, jakých dalších informací se odmítnutí mělo týkat. Žalovaný přesto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Druhý důvod pro zrušení žalobce spatřuje v tom, že vydání prvostupňového rozhodnutí předcházejícími opravnými prostředky žalobce brojil pouze proti neposkytnutí příjmení žalobce, nikoliv proti neposkytnutí data narození a jeho bydliště. S ohledem na obsah jeho podání a dříve vydaná rozhodnutí tak má danou otázku za pravomocně vyřešenou a nebylo důvodu již o ní rozhodovat. Žalobce nad rámec uvedeného dále poukazoval na skutečnost, že Městský soud v Praze i žalovaný soustavně ignorují svou povinnost vyznačovat podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na rozhodnutích ve věci poskytování informací doložku o datu vypravení rozhodnutí. Stejně tak setrvale ignorovaly lhůty pro vyřízení žádosti, podaných stížností a pro vydání rozhodnutí. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92, publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, podle jehož právní věty: „*Za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva stěžovatele ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v citovaném ustanovení.*“ žalobce namítá, že takto setrvalé porušování dílčích procesních povinností ze strany správních orgánů je třeba hodnotit jako svévolný postup pohrdající zákonem i občanem.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že porušení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu v situaci, kdy s nevydáním rozhodnutí v zákonné lhůtě není spojena fikce vydání rozhodnutí, představuje vadu řízení, která ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu nemohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. V tomto směru odkázal i na předchozí rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010-65, vydaný v této věci. Tvzení žalobce, že jím podanou žalobu je třeba vnímat jako upřesnění podané žádosti o poskytnutí informací, nemá v ustanoveních informačního zákona oporu. Protože datum narození a bydliště nebylo povinným subjektem poskytnuto, muselo být podle § 15 informačního zákona vydáno rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, což ostatně bylo nařízeno i výrokem rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010-65. Poukázal také na to, že z žaloby je zřejmé, že žalobce v tuto chvíli již disponuje všemi žádostí požadovanými informacemi a nevidí proto rozumný důvod, proč by měl soud napadené rozhodnutí rušit.

Žalovaný i žalobce výslovně souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Soud ze svého předchozího rozsudku v této věci ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010-65, zjistil, že žalobce doručil dne 21. 10. 2009 k Městskému soudu v Praze žádost o poskytnutí informací. V ní požádal o zaslání kopie rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 16 Co 188/2009 – 46, ze dne 30. 06. 2009, a dále požádal, aby byl informován o tom, kdy rozsudek nabyl právní moci. Na základě toho mu bylo spolu s textem anonymizovaného rozsudku zasláno sdělení, že Městský soud v Praze jako soud odvolací

právní moc na rozsudcích nevyznačuje a že za tímto účelem se má žalobce obrátit na příslušný obvodní soud.

Dne 20. 11. 2009 žalobce podal u Městského soudu v Praze soudu stížnost, v níž namítal, že mu nebyla poskytnuta kopie rozsudku nýbrž jen přepis jeho textu, že vůbec nebyl informován o datu nabytí právní moci, že nebylo rozhodnuto o částečném zamítnutí jeho žádosti ve vztahu k příjmení, datu narození a bydlišti osoby žalobce a že vůbec nebyly důvody pro anonymizaci. Žalovaný stížnosti rozhodnutím ze dne 30. 12. 2009 částečně vyhověl a uložil Městskému soudu v Praze vyříditi žádost o poskytnutí informací do 15 dnů.

Městský soud v Praze poté rozhodl o částečném odmítnutí žádosti ve vztahu k příjmení osoby žalobce vyjma iniciály, k datu narození a údajů o bydlišti a v odůvodnění rozhodnutí uvedl též datum, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Toto rozhodnutí neobsahuje otisk razítka s datem jeho vypravení, avšak tato doložka s datem 14. 01. 2010 je (zřejmě nedopatřením) vyznačena namísto toho na konceptu rozhodnutí. Žalobce rozhodnutí napadl včasným odvoláním. Žalovaný rozhodnutí Městského soudu v Praze potvrdil a odvolání zamítl. Rozhodnutí žalovaného i Městského soudu v Praze byla rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010-65, jako celek zrušena s tím, že Městský soud v Praze je povinen ve věci vydat nové rozhodnutí.

Z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2012, č. j. 45 A 20/2012-34, soud dále zjistil, že žaloba podaná následně v této věci žalobcem na ochranu proti nečinnosti žalovaného byla podána důvodně, řízení o ní však bylo zastaveno, neboť žalovaný vydal po dvou měsících od podání žaloby nyní napadené rozhodnutí.

Ze správního spisu soud zjistil, že výrok prvostupňového rozhodnutí zní:

„Žádost ze dne 21. 10. 2009 o poskytnutí informací – poskytnutí kopie rozsudku Městského soudu v Praze č.j. ze dne 30.6.2009 č.j. 16 Co 188/2009, se podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,

o d m í t á , pokud jde o poskytnutí textu tohoto rozhodnutí v části, která uvádí informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osoba osobní údaje, konkrétně datum narození a adresu bydliště žalobce.“

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 19. 9. 2011 odvolání ze shodných důvodů jako uvádí v nynější žalobě, odvolání však žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím, v němž zastával shodné stanovisko jako ve vyjádření zaslaném soudem. K formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že je výrok formulován širěji, než bylo v konkrétním případě zapotřebí, že však je přesto formulován dostatečně určitě a je z něj zřejmé, že žádost žalobce odmítá jen v části týkající se data narození a adresy bydliště žalobce. Napadené rozhodnutí bylo podle připojené doručenky žalobci doručeno dne 2. 4. 2012 uplynutím lhůty 10 dnů od uložení na poště ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu.

Prvostupňové ani napadené rozhodnutí neobsahují doložku o datu vypravení.

Soud po ověření včasnosti podané žaloby a splnění dalších procesních podmínek přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí. Po posouzení věci však soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Pokud jde o formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí, je zjevné, že obsahuje v první řadě citaci příslušného ustanovení zákona, podle něž je poskytnutí informace částečně odmítáno, a v návaznosti na to bližší konkretizaci neposkytnuté informace.

Ustanovení § 8a informačního zákona totiž uvádí, že „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“

S ohledem na text § 68 odst. 2 věty první správního řádu, který mezi povinné náležitosti výroku správního rozhodnutí řadí kromě řešení otázky, jež je předmětem řízení, a označení účastníků i „*právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno*“, se jeví, že Městský soud v Praze pouze dostal své zákonné povinnosti při formulaci výroku, byť formou, jež není obvyklá. Použitá ustanovení právního předpisu jsou ve výroku správních rozhodnutí ustáleně uváděna pouze odkazem na příslušný právní předpis (tj. zde např. odkazem na „§ 15 ve spojení s § 8a informačního zákona“), nicméně uvedení plné citace aplikovaného právního předpisu namísto paragrafového odkazu nepředstavuje porušení zákona. Být by chybějící paragrafový odkaz mohl být v některých případech na újmu srozumitelnosti výroku rozhodnutí, zde se soud plně shoduje s žalovaným v tom, že z výroku je z formulace „*konkrétně datum narození a adresu bydliště žalobce.*“ zjevné, v jakém rozsahu nebylo žádosti žalobce vyhověno. Žalobci, který se problematikou anonymizace soudních rozhodnutí poskytovaných na žádost podle informačního zákona dlouhodobě zabývá a je s danou problematikou zevrubně obeznámen, pak samotné neuvedení odkazu na § 8a informačního zákona nemohlo jeho postavení žádným významným způsobem zkomplikovat.

Pokud má dále žalobce za to, že již žádné rozhodnutí o částečném odmítnutí jeho žádosti vydáváno být nemělo, když z navazujících opravných prostředků vyplynulo, že o poskytnutí data narození a místa bydliště žalobce nemá zájem, je třeba uvést, že i pro případ, že by měl pravdu, nemohlo být do jeho právní sféry vydáním eventuálně nadbytečného správního rozhodnutí jakkoliv zasazeno. Žalobce tak v tomto směru zjevně postrádá žalobní legitimaci podle § 65 s. ř. s., neboť sám uvádí, že se mu již požadované informace dostalo. Navíc, s ohledem na procesní postup žalobce v souvislosti s jinými jím podanými žádostmi o poskytnutí informací, se jeví být postup Městského soudu v Praze odstraňující případné pochybnosti o úplnosti vyřízení žádosti žalobce za rozumný a zcela namístě.

Pokud jde pak o setrvalá a dlouhodobá pochybení, jichž se žalovaný a Městský soud v Praze v řízení o žádosti žalobce dopouštěli, samotné opominutí uvést doložku o datu vypravení, byť i opakované, nemůže mít na zákonnost vydaných rozhodnutí vliv. Navíc, pro věc je rozhodující, že žalobci se již požadovaných informací dostalo. Případné zrušení vydaných rozhodnutí tudíž nemůže být žalobci žádným způsobem ku prospěchu, naopak by vedlo k dalšímu prodlužování nyní již zcela nadbytečného řízení. Procesní postup žalobce po okamžiku poskytnutí požadovaných informací proto zdejší soud již považuje za šikanózní. Být mu dle všeho pravděpodobně mohl předcházet postup vykazující znaky procesní šikany ze strany Městského soudu v Praze a žalovaného, soud navazující „odplatu“ žalobce neschvaluje. Už jen z toho důvodu, že čas a prostředky použité na vyřízení jeho opravných prostředků a žaloby mohly být namísto toho věnovány jiným případům, v nichž je zásahu nadřízeného orgánu a soudu skutečně zapotřebí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné uplatnitelné náklady v tomto řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová